

sådan alliance. Vi er enige om, at det er en hovedopgave for verdenssamfundet. Men det er jo ikke nok med kønne ord. Der skal også handling til, og her kniber det betydelig mere med den globale alliance mod fattigdom.

Jeg tror, mange har et billede af EU – og også mange i EU en selvforståelse af EU – som brobygger mellem den rige verden og den fattige verden, men når vi ser på det helt afgørende emne i forbindelse med WTO-forhandlingerne, nemlig landbrugsstøtten, så er det et forkert billede. Her er EU bremseklovs for fremskridt, og EU er de fattige landes hovedmodstander og dermed på ingen måde med i en global alliance mod fattigdom.

Endnu værre er det, at det næsten er umuligt at finde ud af, hvad Danmarks position er på det her område. Én ting er jo, at det kan være svært at bevæge EU i den retning, og udenrigsministeren var inde på, at vi gerne havde set, at EU havde bevæget sig mere i en liberal retning. Men at man ikke kan få at vide, hvad den danske position er, og hvad Danmark arbejder for, synes jeg er under al kritik, også ud fra en demokratisk vinkel.

I november blev der vedtaget en vedtagelse her i Folketinget om, at Danmark ville arbejde for en afskaffelse af kornsubsidier og for en reduktion af støtten, men der gik ikke ret lang tid, før partierne bag den vedtagelse røg i totterne på hinanden, fordi man var uenig om, hvordan den skulle fortolkes.

Det viste sig jo med al tydelighed, da der kom et kompromisforslag fra Stuart Harbinson, der er formand for WTO's landbrugskomité, hvor den danske fødevarerminister sagde: Det kunne Danmark ikke tilslutte sig, det var for voldsomt, det var for skrappt. Det er på trods af, at der er tale om et meget moderat forslag, et forsøg på at lægge sig midt imellem parterne. Det er på trods af, at der bliver foreslået en aftrapning og afskaffelse af eksportsubsidi-erne over 9 år. De fleste ulande har foreslået 2-3 år. Her ligger kompromisforslaget altså på 9 år.

Det er åbenbart efter den danske regerings mening for skrappt, for lemlæstende, for voldsomt. Til det har den radikale ordfører, hr. Martin Lidegaard, sagt: Jamen ministeren taler direkte imod det, som hun selv var med til at vedtage. Det er stærkt skuffende og helt uforståeligt. Vi er jo alle sammen enige om, at støtten i princippet skal væk, men der er brug for, at Danmark arbejder aktivt for, at det faktisk sker.

Sådan en vedtagelse, der bliver fortolket så forskelligt, er jo ikke ret meget bevendt. Et andet element i Stuart Harbinsons forslag er, at den direkte støtte i den gule og blå boks skal halveres over 5 år, så halvdelen er tilbage, uden at der er truffet beslutning om, hvad der skal ske med den efterfølgende. Det er et meget moderat forslag, men regeringens reaktion er, at det er for skrappt, for voldsomt og lemlæstende.

Der er ikke megen vilje til at trække i den rigtige retning i den type af formuleringer. Endelig har vi selvfølgelig hele spørgsmålet om, hvad der så skal ske med den grønne boks, hvor EU's position er, at den er helt uanfægtet, men hvor tendensen jo er, at de lande, som har en meget stor landbrugsstøtte, meget gerne vil stoppe al støtten ind i den grønne boks, påstå, at den ikke er handelsforvridende, og fortsætte, som om intet var hændt.

Har vi fået nogen meldinger fra et flertal i Folketinget? Nej, det har vi ikke. Har vi nogen position fra den danske regering? Nej, det har vi heller ikke.

Derfor, hvis der skal være mening i, at den danske regering kan påstå, at den forsøger at trække EU's position i en for ulandene mere gunstig retning og skabe mere frihandel på landbrugsområdet, så behøver vi præcise, operationelle meldinger fra regeringen og de partier, der står bag den.

Det er et spørgsmål om, hvornår støtten skal starte med at blive aftrappet: Hvor hurtigt skal det gå, hvornår skal støtten være væk eller reduceret, hvad er slutmålet? Det skylder man en forklaring på.

I øjeblikket er vi i den situation, at man fører et underligt fedtspil, for man påstår på den ene side, at vi ikke kan reformere EU's landbrugsordninger, fordi vi venter på WTO-forhandlingerne, men omvendt siger man: Vi kan ikke tilbyde noget i WTO-forhandlingerne, for vi har ikke fået reformeret EU's landbrugsordninger. Det er jo sådan en låsen-sig-selv-fast, som forhindrer ethvert fremskridt, og den situation er vi nødt til at komme ud af.

Jeg vil også gerne sætte et stort spørgsmålstegn ved EU's hensyntagen til de allerfattigste lande i form af alt andet end våben-aftalen. Jeg opfatter det mere og mere som et forsøg på at spille de allerfattigste lande ud mod de næstmest fattige lande.

Man giver nogle indrømmelser til de allerfattigste lande, som stort set ikke producerer nogen ting, de kan eksportere til os. Så siger man, at til